

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyně Mgr. Janou Komínkovou v právní věci
žalobce: M.Z., zastoupen JUDr. Robertem Lososem, advokátem se sídlem v Plzni, nám. Republiky 3, proti **žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje, se sídlem Škroupova 18, Plzeň,** v řízení o žalobě proti **rozhodnutí žalovaného ze dne 27.1.2014 č.j. DSH/241/14**

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhal zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Domažlice, odboru pro projednávání přestupků ze dne 9.12.2013 č.j. MeDO-50891/2013-Mencl., jímž byl žalobce uznán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod první zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, za což mu byla uložena pokuta 1.500,-Kč a náhrada nákladů přestupkového řízení 1.000,-Kč.

Žalobce v **žalobě** tvrdil porušení ust. **§ 3 správního řádu** s tím, že skutkové závěry správního orgánu nemají oporu v provedených důkazech a že nebyla splněna podmínka, že důkazy je nutno shromažďovat nejen v neprospěch obviněného, ale i v jeho prospěch. Žalobce namítal, že proti sobě stojí dvě verze, na jedné straně tvrzení členů policejní hlídky a na druhé straně obhajoba řidiče podporovaná svědectvím spolujezdce. Tvrzení policistů není podle žalobce podpořeno žádným dalším objektivním důkazem jako např. fotografií nebo kamerovým záznamem. Správní orgány se přiklonily k verzi vyličené policisty a obhajobu

žalobce odmítly, aniž by logicky a přesvědčivě vysvětlily, proč je obhajoba řidiče a svědectví spolujezdce nevěrohodné. Údajná nevěrohodnost svědka Křepela má spočívat pouze v tom, že měl upozornit řidiče na prvotní výskyt policejního vozidla jinde, než sám žalobce zaregistroval pravděpodobně houkání policejního vozidla. Tento dílčí nesoulad však podle žalobce nemá podstatný dopad na objektivitu svědectví. Svědek jasně podpořil obranu řidiče, že v žádném případě netelefonoval, neb se svědkem během jízdy hovořil a tento jasně registroval, že nedeje mobilní telefon. Správní orgán I. stupně podle žalobce nevzal v potaz, že svědek spolujezdec na rozdíl od řidiče nemá povinnost sledovat provoz na pozemních komunikacích ve zpětných zrcátkách, proto nemusí přesně zařadit prvotní vjem o výskytu policejního vozidla ohledně místa a času. Žalobce zásadně nesouhlasil s hodnocením důkazů provedeným žalovaným a poukázal na rozhodnutí Krajského soudu v Plzni sp. zn. **17 A 101/2011**, kdy soud v rámci hodnocení věrohodnosti svědectví policistů na jedné straně, a řidiče a spolujezdkyně na straně druhé, odkázal na judikát Nejvyššího správního soudu ze dne 22.7.2011 č.j. **7 As 102/2010**, podle něhož „*v řízení o přestupku se nelze spokojit s tím, že skutečnost, že se žalobce přestupku dopustil, se jeví být pravděpodobnou či dokonce nejpravděpodobnější verzí skutkového stavu (in dubio pro reo).*“ Podle Krajského soudu ani za situace, kdy proti sobě stojí verze obviněného a výpovědi zasahujících policistů, není možné bez dalšího připojit se k verzi nastíněné policisty a jako nevěrohodnou vyhodnotit výpověď žalobce s tím, že je v jeho zájmu tvrdit skutečnosti, které ho z přestupku vyvíňují. Žalobce poukázal na to, že na rozdíl od věci posuzované Nejvyšším správním soudem, v případě žalobce není výpověď obviněného proti výpovědi policistů osamocená, ale je podpořena výpovědí svědka K. Již samotná existence této svědecké výpovědi zásadně prolamuje možnost závěru, že provedené důkazy tvoří jednoznačný, vzájemně provázaný a vnitřně nerozporný systém dílčích informací, které mohou vést k závěru, že se žalobce jednání dopustil. Žalobce měl za to, že není možné jednoznačně se přiklonit k žádné ze dvou rozporných verzí případu, a proto je nutné podle zásady in dubio pro reo konstatovat, že správní orgány nebyly oprávněny shledat žalobce vinným z přestupku.

Žalovaný ve **vyjádření k žalobě** uvedl, že námitka žalobce, že svědek K. neměl na rozdíl od žalobce povinnost sledovat silniční provoz, je ve věci bez významu, neboť svědek byl schopen jím vnímanou situaci v silničním provozu detailně popsat, a tudíž svoji pozornost silničnímu provozu evidentně věnoval. Podle žalovaného proto rozporu v jeho výpovědi nelze přičítat absenci povinnosti svědka sledovat situaci v silničním provozu. Žalobcem zmíněný rozsudek nedopadá podle žalovaného na řešenou věc. Krajský soud v Plzni dospěl k závěru, že i za situace, kdy proti sobě stojí verze prezentovaná policisty a verze žalobce a svědka, je možné přiklonit se k verzi vyplývající z výpovědi policistů, avšak pouze tehdy, kdy je možné výpověď svědka považovat důvodně za nevěrohodnou. V souzeném případě takové okolnosti nenastaly, závěr o nevěrohodnosti svědka K. vyplývá jednak z důvodu prokazatelného rozporu s obsahem výpovědi žalobce a dále z důvodu vnitřního vlastního rozporu svědecké výpovědi. Aplikace zásady in dubio pro reo proto není opodstatněná, když pochybnosti o skutkovém stavu věci byly zcela vyvráceny provedenými důkazy.

Součástí **správního spisu** je oznámení přestupku ze dne 4.9.2013, podle něhož žalobce v tento den v 14:43 hodin řídil motorové vozidlo Volvo S80 RZ ... na silnici č. I/22 v obci Domažlice, Masarykova ulice ve směru jízdy do centra (Husova třída) a držel v levé ruce za jízdy hovorové zařízení (mobilní telefon stříbrné barvy). Žalobce s přestupkem

nesouhlasil, do oznámení se odmítl vyjádřit, pouze se podepsal. Podle úředního záznamu ze 4.9.2013 služební vozidlo PČR stálo na parkovišti před hotelem Kalous přední částí vozidla kolmo k ulici Masarykova a hlídce nebránil žádný předmět ve výhledu z vozidla. Za vozidlem žalobce ihned hlídka vyjela a zastavila na červeném světle na křižovatce ulic Masarykova – Havlíčkova, kde řidič po celou dobu držel telefonní přístroj v levé ruce. Poté, co řidič asi uviděl za svým vozidlem služební vozidlo Policie ČR se zapnutými výstražnými světly, telefonní přístroj odložil. Vozidlo bylo stavěno nápisem Stop, řidič zastavil až v ulici Dukelská u prodejny autoskel. Řidič k přestupku uvedl, že netelefonoval.

Svědék pprap. L.H. dne 12.11.2013 uvedl, že se služebním vozidlem stáli v ulici Masarykova v Domažlicích u hotelu Kalous přední částí kolmo k vozovce. Na silnici, po které jelo vozidlo Volvo, měli dobrý výhled. Vozidlo projelo okolo nich ve směru od Kdyně do Husovy třídy a řidič držel za jízdy v levé ruce hovorové zařízení mobilní telefon stříbrné barvy. Za vozidlem vyjeli a na světelné křižovatce ulic Masarykova – Havlíčkova s vozidlem zastavili. Po celou dobu držel řidič telefon. Až když zjistil, že za jeho vozidlem stojí služební vozidlo Policie ČR, přístroj odložil. Řidič telefonoval skoro celou dobu, co za vozidlem jeli. Vozidlo bylo zastaveno u prodejny autoskel. Provoz byl průměrný a v obou směrech plynulý. Mezi služebním vozidlem a vozidlem žalobce jiné vozidlo nebylo a zařadit se za toto vozidlo se jim podařilo bez problémů. Projeli celkem tři křižovatky, z toho dvě světelné, první u hotelu Kalous, druhou před mostem a třetí ve směru na obec Chrastavice.

Svědék pprap. J.H. dne 12.11.2013 uvedl, že sledovali, zda řidiči neprojíždějí na červenou a netelefonují, byl to běžný výkon služby. Vozidlo Volvo přijíždělo od Kdyně do Husovy třídy a policisté se služebním vozidlem stáli kolmo k vozovce u hotelu Kalous. Výhled měli dobrý. Řidič držel za jízdy v levé ruce mobilní telefon stříbrné barvy. Za vozidlem vyjeli a vozidlo zastavilo na světelné křižovatce ulic Masarykova – Havlíčkova, za nímž zastavili. Po celou dobu držel řidič telefonní přístroj, odložil ho, až když zjistil, že za jeho vozidlem stojí služební vozidlo Policie ČR. V ulici Dukelská bylo vozidlo Volvo zastaveno nápisem Stop, zastavilo u prodejny autoskel. Za vozidlem jeli dlouhou dobu, řidič nereagoval na pokyny k zastavení. Za vozidlem se ihned zařadili, silnice byla poloprázdná. Kdyby jim nějaké vozidlo podle svědka bránilo ve výhledu, neviděli by to. Vzhledem k tomu, že to viděli, tak v danou dobu neprojíždělo žádné vozidlo.

Svědék V.K. dne 12.11.2013 vypověděl, že žalobce za jízdy netelefonoval. Svědek uváděl, že čekal, že ho někdo svezí, nechtělo se mu jít pěšky. Žalobce jel náhodou kolem a svezl ho. Bavili se, pak zastavili na semaforu, byli druhí až třetí na řadě a žalobce mu povídal, že za ním v koloně jedou policisté a někoho honí. Když byli na světelné křižovatce, kde je obuv Jeřábková, byla za nimi dvě vozidla a žalobce říkal, že policisté asi honí je. Policisté byli až asi čtvrté vozidlo za nimi. Policisté je potom zastavili. Když jeli okolo hotelu Kalous, policejní vozidlo neviděli, byl velký provoz. Až když stáli na semaforu, tak je zaregistrovali. Policisté nejeli hned za nimi, byli až jako čtvrté, páté vozidlo za nimi. Až jak je obuv Jeřábková, nebyli policisté hned za nimi, mezi nimi a policejním vozidlem bylo minimálně jedno civilní vozidlo. Byla docela kolona, od půl třetí do tří je tam souvislá řada vozidel. Provoz byl hustý, je tam v tu dobu problém přejít. V protisměru jela také kolona vozidel. Svědek se po celou dobu se žalobcem ve vozidle bavil. Poprvé si všiml policejního vozidla, když stáli na semaforu a vozidlo houkalo.

Žalobce po výsledku svědků uvedl, že v obou směrech v předmětný den jela vozidla a byl silný provoz. Viděl stát u silnice pana K. a zastavil mu, už ho dlouho neviděl. Pak spolu jeli a celou dobu se bavili. U hotelu Kalous žádné policejní vozidlo neviděl, když stál na semaforu na červenou, teprve slyšel něco houkat, ale žádné vozidlo neviděl. Na další křižovatce stál a stále slyšel pouze houkání a neviděl žádné vozidlo. Před ním a za ním byla řada vozidel. Když stáli na křižovatce u obuví Jeřábková, tak za ním stálo červené vozidlo Thalia a za ním viděl policejní vozidlo. Policejní vozidlo stále houkalo. Až když viděl, že policisté honí jeho, zajel k autosklům a tam zastavil. Vozidlo Thalia zastavilo cca 20-30 metrů před prodejnou autoskel, ale policisté jeli dále. Proto žalobce poznal, že honí asi jeho, a hned zastavil. Na obou křižovatkách, kde stál na červenou, bylo slyšet pouze houkání, policejní vozidlo vůbec neviděl. Po celou dobu jel v koloně vozidel, stále rychlostí cca 40 km/h. Kolona vozidel byla i v protisměru. Žalobce uváděl, že je levák a když řídí, často si sahá na ucho a hraje si s vlasy. Tak je možné, že si policisté mysleli, že telefonuje.

Rozhodnutím **správního orgánu I. stupně** byl žalobce uznán vinným z přestupku s odůvodněním, že rozpor mezi výpověďmi svědků policistů a žalobce je v tom, že oba policisté uvedli, že se zařadili ihned za vozidlo Volvo, žalobce však, že policejní vozidlo v době, kdy stál na semaforu na první světelné křižovatce, neviděl, slyšel pouze něco houkat, policejní vozidlo neviděl ani na další křižovatce, kde stále slyšel houkání. Dále podle žalobce před ním a za ním byla řada vozidel. Až když stál na křižovatce u obuví Jeřábková, policejní vozidlo uviděl, stálo za červeným vozidlem Thalia, které bylo za vozidlem Volvo. Svědek K. vypověděl shodně jako obviněný, že čekal u silnice a žalobce mu zastavil a svezl ho a bavili se a žalobce netelefonoval. Dále je rozpor mezi výpověďmi žalobce a svědka, neboť podle své výpovědi žalobce policejní vozidlo na prvním semaforu neregistroval, pouze slyšel houkání. Svědek K. vypověděl, že zastavili na semaforu a žalobce řekl, že za ním v koloně jedou policisté. Tedy z výpovědi svědka je zřejmé, že žalobce policejní vozidlo registroval hned na první světelné křižovatce, na které zastavil. Dále je podle správního orgánu I. stupně rozpor v tom, že žalobce tvrdil, že na křižovatce u obuví Jeřábková za jeho vozidlem stálo červené vozidlo Thalia a za ním viděl policejní vozidlo. Svědek K. ale nejprve vypověděl, že na dané křižovatce byla za nimi dvě vozidla a policisté byli až asi jako čtvrté vozidlo za nimi. V další části výpovědi pak uvedl, že jak je obuv Jeřábková, nebyli policisté ihned za nimi, mezi nimi a policejním vozidlem bylo minimálně jedno civilní vozidlo. Podle svědka H. byl provoz průměrný a vozidla jezdila plynule a podle svědka H. se za žalobcem hned zařadili, bylo to poloprázdné. Žalobce a svědek K. tvrdili, že byla kolona vozidel v obou směrech. Avizovanou hustotou provozu se podle správního orgánu I. stupně žalobce snažil zpochybnit, že by policisté mohli vidět, že telefonoval i že se mohli zařadit hned za jeho vozidlo. Správní orgán neměl pochybnost o věrohodnosti svědeckých výpovědí policistů. Skutečnost, že žalobce za jízdy v ruce držel telefonní přístroj, byla podnětem pro to, že za vozidlem vyjeli. V daném úseku je na křižovatce, kde policisté v době zjištění přestupku stáli, provoz korigován světelnou signalizací. Na světelné křižovatce musel žalobce zastavit, protože svítila červená. Na tom se shodly všechny osoby. Vzhledem ke světelné signalizaci tedy není možné, aby ve směru na obec Kdyně jela neustále souvislá kolona vozidel, která by neumožňovala policistům vidět do projíždějících vozidel ve směru od obce Kdyně. Žalobce tvrdil, že jel po celou dobu v koloně vozidel a kolona vozidel byla i v protisměru. Svědek K. se k provozu vyjadřoval všeobecně tak, že v době od půl třetí do tří je tam souvislá řada vozidel. Podle

správního orgánu I. stupně vzhledem ke světelné signalizaci není možné, aby daným úsekem ve směru na obec Kdyně projížděla neustálá kolona vozidel znemožňující policistům předmětný přestupek zjistit. Dále kdyby ve směru na obec Kdyně jela kolona vozidel, nemohli by policisté ani na komunikaci vjet. Správní orgán I. stupně dále poukázal na skutečnost, že oba policisté se shodli na tom, že mobilní telefon byl stříbrné barvy. Barva telefonu je jedinou indicií, kterou jsou policisté schopni vzhledem k jedoucímu vozidlu registrovat. V judikátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20.7.2011 č.j. **7 As 102/2010** se podle správního orgánu I. stupně policisté a stěžovatel neshodli v tom, zda a z jakého místa viděli telefonování a zda se pak mohli otočit a zastavit ho. Jedná se podle správního orgánu I. stupně tedy o zcela odlišné okolnosti případu. V daném případě se policisté shodli ve všech podstatných skutečnostech, tedy na místě, kde v době zjištění přestupku se služebním vozidlem stáli, dále na tom, že žalobce držel za jízdy telefon v levé ruce, a to telefon stříbrné barvy, a shoda panuje i v popisu následujících událostí, tedy, že na světelné křižovatce ulic Masarykova – Havlíčkova s vozidlem zastavili a řidič telefon odložil, až když zjistil, že za jeho vozidlem stojí služební vozidlo PČR. Shoda panuje i ohledně zastavení vozidla žalobce a provedené silniční kontroly. Důkazy tak po jejich zhodnocení podle správního orgánu I. stupně vytvořily dostatečně jednoznačný, vzájemně provázaný a vnitřně nerozporný systém dílčích informací. Výpověď svědka K. pak správní orgán hodnotil jako nevěrohodnou pro uvedené rozpory. Naopak svědecké výpovědi policistů jsou v souladu a navzájem se doplňují. V době zjištění přestupku policisté do vozidla Volvo dobře viděli. Provádění silničních kontrol je každodenní náplní práce policistů. Právě proto je kromě oznámení o přestupku sepisován i úřední záznam, v němž policisté popsali podstatné skutečnosti, tedy kdy a kde byl přestupek zjištěn, a vedle identifikace vozidla a řidiče, též jak probíhala silniční kontrola. Úřední záznam není podkladem pro vydání rozhodnutí, proto jsou policisté vyslýcháni jako svědci, nicméně vzhledem k tomu, že je vypracován v krátké době po spáchání přestupku, může být inspirací např. pro kladení otázek svědkům, aby byl řádně objasněn daný stav. Svědecké výpovědi policistů jsou v souladu s oznámením přestupku, které obviněný četl a podepsal, a i v souladu s úředním záznamem. Policisté jako nezávislí svědci popisovali toliko, čeho byli svědky, tedy co vnímali vlastními smysly při výkonu svých služebních povinností. Správní orgán nemá důvod pochybovat o pravdivosti jejich tvrzení, neboť neměli na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonávali jen svoji služební povinnost, při níž jsou vázáni závazkem, aby případný zásah do práv a svobod nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem. Správní orgán měl za to, že skutková podstata přestupku byla naplněna.

Žalobou **napadeným rozhodnutím** bylo odvolání žalobce zamítnuto a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrzeno s tím, že nelze vycházet z toho, že by na jedné procesní straně stál žalobce coby obviněný motivovaný logickou snahou zprostit se odpovědnosti za přestupek a proti němu např. policisté jako druhá procesní strana. Při hodnocení důkazů je třeba vzít v úvahu i další okolnosti, jako je postavení osoby, která svědeckou výpověď podává, tedy postavení svědka v řízení a vztah k obviněnému. Výpověď svědka je třeba hodnotit nejen podle jejího obsahu, ale i rovněž podle tohoto hlediska. Nelze jedno kritérium nadřazovat jinému. Žalovaný je názoru, že správní orgán I. stupně správně přihlédl k postavení svědků, tedy že se jedná o příslušníky Policie ČR. Ze spisu nevyplývá, že by policisté měli k věci či žalobci vztah a že by byli motivováni jinou snahou než spravedlivě objasnit zjištěný přestupek. V řízení tedy nevznikla pochybnost, zda lze tyto svědky považovat za nezaujaté, a proto je nutno na ně nahlížet jako na svědky důvěryhodné a

nestranné, vypovídající ke své služební činnosti. Jejich výpovědi jsou v podstatných skutkových okolnostech konzistentní a není v nich rozpor. Oba policisté popisují, že na stanovišti u hotelu Kalous ze služebního vozidla stojícího kolmo k vozovce, kdy jim ve výhledu nic nebránilo, pozorovali řidiče okolo jedoucího vozidla, který držel za jízdy v levé ruce stříbrný mobilní telefon. Za vozidlem vyjeli a zastavili za ním na křižovatce ulic Masarykova – Havlíčkova. Až když řidič zjistil, že za ním stojí služební vozidlo PČR, telefon odložil. Vozidlo bylo poté kontrolováno v ulici Dukelská, kde bylo zastaveno pomocí nápisu Stop. Žalovaný poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27.9.2007 č.j. **4 As 19/2007-114**, podle něhož *„k osobě policisty a jeho věrohodnosti nemá soud důvodu pochybovat o pravdivosti jeho tvrzení, neboť na rozdíl od stěžovatele neměl policista na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonával jen svoji služební povinnost, při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod nepřekročil míru nezbytnou k zajištění účelu sledovaného služebním zákrokem“*. Uvedený závěr je založen na předpokladu, že o důvěryhodnosti výpovědi policisty není zpravidla důvodu pochybovat tehdy, není-li z žádných okolností patrné, že by měl zájem na tom, jak bude věc, ve které vypovídá, vyřízena. Je přirozené, že osoba, které hrozí postih za přestupek, není ve své věci nestranná, a je pochopitelné, že bude tvrdit pouze skutečnosti, které jsou jí ku prospěchu. Naopak u svědka, který nemá žádný zájem na výsledku řízení, bude spíše pravděpodobné, že bude tvrdit takové skutečnosti, o nichž je subjektivně přesvědčen, že jsou pravdivé. Podle žalovaného tento výchozí předpoklad byl v dané věci u policistů splněn. Správní orgán I. stupně k důkazům přistupoval v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů. Svůj důkazní postup věcně přesně odůvodnil a žalovaný se s hodnocením věrohodnosti svědeckých výpovědí ztotožnil. Žalovaný dospěl k závěru o nevěrohodnosti výpovědi svědka K. a žalobce z důvodu jejich vzájemných rozporů. Správní orgán I. stupně podle žalovaného správně poukázal na rozpor, kdy žalobce měl prvotně upozornit podle svědka na výskyt policejního vozidla. Prvotní zaregistrování vozidla policie se dle svědka mělo odehrát při čekání na světelnou signalizaci. Žalobce naproti tomu před světelnou signalizací podle svého tvrzení slyšel něco houkat, ale neviděl žádné vozidlo. Tento rozpor se týká situace před tím, než žalobce dojel k místu, kde se nachází obuv Jeřábková a kde usoudil, že je stíhán právě on. Zde pak již rozpor ve výpovědích není. Toto potvrzuje i svědek K., který se vyjádřil v tom smyslu, že v místě, kde je obuv Jeřábková, mu žalobce řekl, že policisté honí asi je. Rozpor ve výpovědích, kde žalobce a svědek prvotně registrovali policejní vozidlo, je však shledán správně. Správní orgán I. stupně dále podle žalovaného správně poukázal na rozpor v počtu uváděných vozidel mezi policejním vozidlem a vozidlem žalobce. Podle žalobce se jednalo o jedno vozidlo Renault Thalia a podle svědka K. na křižovatce u obuvi Jeřábkové za nimi byla dvě vozidla a policisté byli asi jako čtvrté vozidlo. Dále svědek uvedl, že mezi policejním vozidlem a jimi bylo minimálně jedno civilní vozidlo. Rozpory ve výpovědích nelze podle žalovaného v kontextu s jejich obsahem považovat za nepodstatné. Správní orgán I. stupně dospěl ke správnému závěru, že skutková realita předestřená žalobcem ve světle provedených důkazů neobstála. Žalovaný souhlasil i s tím, proč na věc žalobce nelze aplikovat závěry vyplývající z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20.7.2011 sp. zn. 7 As 102/2010, neboť ve věci panovaly odlišné skutkové okolnosti. Ve předmětné věci byli policisté schopni blíže identifikovat telefon a shodli se i na místě, odkud držení mobilního telefonu pozorovali, i v délce držení telefonu a v dalších skutkových okolnostech, např. kde bylo vozidlo zastaveno. Z toho důvodu je identifikace telefonního přístroje policisty zcela dostatečná. Žalovaný poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24.10.2008 č.j. **1 As**

64/2008-42, podle něhož *"k prokázání přestupku, k jehož zjištění není potřeba zvláštní odborné znalosti či zvláštního zařízení, postačuje svědecká výpověď svědka."* Tak tomu bylo i v daném případě, kdy skutečnost, že žalobce za jízdy držel v ruce mobilní telefon, byla prokazována výpověďmi svědků policistů. Klíčovou roli hraje bezrozpornost jejich výpovědí a posouzení jejich věrohodnosti.

O věci samé bylo rozhodnuto bez jednání podle **§ 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb.**, soudního řádu správního, (dále jen s.ř.s.), neboť s tím žalobce i žalovaný souhlasili.

Žaloba není důvodná.

Soud neshledal porušení ust. § 3 správního řádu nedostatečným skutkovým zjištěním. Podle ust. **§ 3 správního řádu** *postupuje správní orgán, nevyplývá - li ze zákona něco jiného, tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.*

Z výše shrnutého obsahu správního spisu je nepochybné, že v dané věci správní orgán prvního stupně provedl dostatečné dokazování, včetně důkazu navrženého žalobcem v jeho prospěch. Žádné další důkazy žalobce nenavrhoval. Byly provedeny výsledky zasahujících policistů a také svědka - spolujezdce K. Z těchto důkazů vyplývá, že se skutek mohl udát tak, jak policisté uváděli. S touto úvahou správních orgánů se soud ztotožnil. Podstatná je dále okolnost, že výpovědi policistů jako nestraných svědků, u nichž nebylo zjištěno, že by měli jakýkoli zájem na výsledku řízení, vzájemně korespondovaly a byly i v souladu s ostatními podklady pro rozhodnutí (zejména s oznámením přestupku a s úředním záznamem).

Jak správně poukázal žalovaný, v tomto směru byl skutkový stav odlišný od případu, jehož se dovolává žalobce a který byl projednáván zdejším krajským soudem pod sp. zn. **17 A 101/2011**. Krajský soud tehdy shledal rozpory mezi výpověďmi policistů a naopak za bezrozpornou byla označena výpověď spolujezdkyně. Kasační stížnost žalovaného následně zamítl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 11.4.2013 čj. **7 As 115/2012 - 25** (dostupný na www.nssoud.cz), podle něhož *"závěr, že účastník řízení spáchal přestupek, lze učinit jen tehdy, pokud je provedenými důkazy mimo jakoukoliv pochybnost prokázáno, že účastník řízení nezastavil vozidlo na signál, který mu přikazuje zastavit vozidlo podle zvláštního právního předpisu. Takový jednoznačný závěr však nelze učinit za situace, kdy existují protichůdné svědecké výpovědi, které jsou jedinými důkazy, a neexistují žádné objektivní skutečnosti, které by zpochybňovaly jejich věrohodnost."*

Soud stejně jako správní orgány dospěl k závěru, že situace předpokládaná v cit. rozsudku NSS v dané věci nenastala, neboť oproti verzi policistů, v jejichž výpovědích nebyly shledány rozpory, stála výpověď dalšího svědka - spolujezdce, kterou za bezrozpornou nebylo možno považovat. Za nevěrohodné považuje soud zejména tvrzení svědka K. a žalobce o tom, že v inkriminované době a místě byla obousměrná dlouhá kolona vozidel (svědek K. hovořil v tomto směru obecněji, že v místě bývá odpoledne kolona). Lze přisvědčit názoru správních orgánů, že taková kolona by neumožnila policistům ani výjezd za žalobcem. Věrohodnost výpovědi svědka K. i žalobce dále snížilo rozdílné tvrzení o počtu vozidel mezi nimi a policisty a o okamžiku, kdy žalobce svědka informoval o sledování policejním vozidlem.

Na základě těchto úvah má soud za to, že správní orgány neporušily zásadu in dubio pro reo, neboť dostatečně přesvědčivě a logicky odůvodnily, proč je třeba odmítnout jako nevěrohodnou verzi žalobce a svědka K. a přiklonit se k verzi předkládané policisty. Z výše shrnutého odůvodnění obou správních rozhodnutí je totiž zřejmé, že správní orgány neodmítly verzi žalobce a svědka K. jako účelovou pouze na základě rozporu s výpověďmi policistů, nýbrž na základě vlastních rozporů v tvrzeních žalobce a svědka K.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě **nákladů řízení** bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení rozsudku. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 25. července 2014

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková